

Sygn. akt IV CSK 623/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku M. K.
przy uczestnictwie H. K.
o podział majątku wspólnego i dział spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.
z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej i ostatniej spośród wymienionych przesłanek.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym istotne zagadnienie prawne występuje tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 10/12, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 150/12, z dnia 19 czerwca 2013 r., V CSK 420/12 - nie publ.).

Skarżąca ujęła swoje wątpliwości w pytaniu: „Czy oświadczenie złożone przez kupującego w akcie notarialnym o nabyciu udziału we współwłasności nieruchomości „za pieniądze uzyskane ze spłaty spadkowej nieruchomości po jego ojcu J.” jest równoznaczne czy też nie z oświadczeniem o nabyciu tego udziału do majątku odrębnego”. Tak sformułowane zagadnienie prawne nie spełnia wskazanych wyżej wymagań. Po pierwsze, ograniczenie się do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zostało przedstawione bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów, na tle których zagadnienie to wynikło (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, nie publ.). Po drugie, problem przedstawiony przez skarżącą stanowi w istocie próbę polemiki z ustaleniami faktycznymi dokonany przez Sąd drugiej instancji. Zgodnie zaś z art. 398³ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów dokonaną przez Sąd drugiej instancji.

Odnosząc się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, należy podkreślić, iż o jej spełnieniu można mówić wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie sądu

drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., III SK 11/12, nie publ.).

Okoliczności wskazane przez skarżącą nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zostało sformułowane w tym zakresie w sposób zbyt lakoniczny. Brakuje w nim wyводу wskazującego, na czym polega oczywista zasadność skargi w odniesieniu do konkretnych naruszeń przepisów prawa. Należy podkreślić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność dotyczy jedynie kwalifikowanego typu naruszeń prawa, nie zaś każdego rodzaju nieprawidłowości.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że wskazane przez skarżącego przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).